

můj praprapradědeček usídlil s představou, že se tu budeme mít jako v ráji. A taky že jsme se měli...

Než přišli lidi a začali nás tyranizovat! Chmmm.

Jednoho dne se zničehonic začaly odevšad ozývat vrtačky, kladiva, bagry a další bouchání, mlácení a sypání.

„Tohle zboříme, tady to všechno vyházáme a tenhle roh je nutně potřeba polít Savem,“ bylo slyšet shora novou majitelku domu. „Fuj, tady je plíseň a co to tu běhá po zemi, snad jsem nezahlídla šváby! Íííí, to snad ne, to není možný, musíme zavolat deratizátoraaaa! Začneme od střechy a postupně dům vysmýčíme, až bude krásný, čistý, nový, útulný, suchý, natřený, napuštěný, vyleštěný, jupí!“

A přesně to udělali. Neustále jsme se před nimi schovávali, oni nás ale vytlačovali pořád dál a dál, pryč z domu. Švábí rodinky se musely tísnit v menších a menších prostorech, ve sklepech a trubkách, kde jsme se všichni nesnesitelně mačkali. Přes den jsme byli zalezlí ve zdech jako krysy! Tak ponižující.

